

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **Ing. P. V.**, zastoupený Mgr. Pavlem Kužílkem, advokátem se sídlem Smetanova 1784/5, Přerov, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2019, č. j. KUZL/69501/2019, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 4. 2022, č. j. 34 A 6/2020 - 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2019. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Komise k projednání přestupků města B. ze dne 30. 9. 2019, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, za což mu byla uložena pokuta ve výši 2000,-Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000,-Kč, to vše do 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

[2] Uvedeného skutku se žalobce dle posledně citovaného rozhodnutí dopustil dne 3. 8. 2018 v 11.15 hod. v B. na ulici K. na cestě před prvním vchodem (od centra B.) do domu č. p. X, kde sídlí V., poté, co náhodně o několik kroků předešel L. D., která šla společně se svou přítelkyní M. P. po pravé straně uvedené cesty ve směru k parku Z. a to tak, že se otočil, vrátil se k L. D. a udeřil ji otevřenou dlaní do levé části obličeje, a poté z místa odešel. Tím se vůči jinému dopustil hrubého jednání a úmyslně tak narušil občanské soužití.

[3] Krajský soud při posouzení věci vycházel z listinných důkazů uložených ve správním spisu, především ze svědeckých výpovědí svědkyň L. D. a M. P., z nichž dovodil,

že se skutek stal tak, jak je v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně popsáno. Drobné rozpory ve výpovědi svědkyň soud nepovažoval za podstatné (nejasnost ohledně skutečnosti, ze které strany byl veden úder, vzdálenosti, z které se žalobce vracel ke svědkyním, průběhu a rozsahu proběhlé konverzace před napadením), stejně tak dle jeho názoru neovlivnil výsledek posouzení náznak vyslýchající úřednice svědkyni L. D., kterou rukou ji žalobce udeřil, byť soud připustil, že žalovaný měl námitku žalobce ohledně této skutečnosti ve svém rozhodnutí důkladněji zhodnotit. Za podstatný a nesporný totiž krajský soud považoval fakt, že žalobce udeřil svědkyni L. D. otevřenou dlaní do tváře, což nepochybně vykazuje formální znaky přestupku, jehož spáchání je mu kladeno za vinu.

[4] K námitce žalobce ohledně zachování totožnosti skutku (předcházelo soudní řízení vedené u Okresního soudu v Kroměříži, který usnesením ze dne 12. 12. 2018, č. j. 9 T 148/2018-57, postoupil věc správnímu orgánu), kde ze skutkové věty správní orgán prvního stupně vypustil oproti soudu slova „držela čuňu“, pak krajský soud uvedl, že skutek byl projednán jako přestupek proti občanskému soužití, což chrání jiný zájem než trestný čin výtržnictví, z něhož byl žalobce původně obviněn. K tomu doplnil, že přestupkové a trestní řízení nelze navzájem směřovat. Jedná se o dvě samostatná řízení, která nemusí být z povahy věci provázána jak z hlediska skutkových závěrů, tak právní kvalifikace. Požadavek na zachování skutku je proto nutné posuzovat ve vazbě na jeho vymezení v příkazu, kterým bylo přestupkové řízení zahájeno, a ve skutkové větě výroku prvostupňového rozhodnutí. Vypuštění výše uvedeného výrazu z popisu skutku nemá navíc žádný vliv na jeho právní kvalifikaci, přičemž záměna s jiným skutkem je spolehlivě vyloučena uvedením časových, místních a jiných okolností, které mají ryze individuální charakter.

[5] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) formálně z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Konkrétně namítal, že je napadený rozsudek nepřezkoumatelný, neboť dle jeho názoru se soud dostatečně nevypořádal s námitkou ohledně totožnosti skutku. Dále namítal vady řízení před správním orgánem, především pak nedostatečná skutková zjištění ohledně samotného spáchání přestupku a neodstranění rozporů ve výpovědi svědkyň. Tyto rozpory měl vzít dle názoru stěžovatele krajský soud v úvahu a rozhodnout ve věci v souladu se zásadou *in dubio pro reo*. Stěžovatel dále zopakoval námitku ohledně „nápovědy“ předsedkyně komise svědkyni L. D., což dle jeho názoru činí výpověď dotyčné svědkyně nepoužitelnou. Jakou právní otázku krajský soud nesprávně posoudil, stěžovatel neuvedl, stejně tak, jako v čem spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti. Závěrem stěžovatel navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Ve vyjádření ke kasační stížnosti se žalovaný ztotožnil se závěry napadeného rozsudku a dále vyjádřil názor, že kasační stížnost je nepřijatelná

[7] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k vypořádání námitek obsažených v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti.

[8] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

pokračování

[9] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, „[p]řesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“ Vzhledem k tomu, že podstata právní normy se nezměnila, je tento judikát použitelný i po novele výše citovaného ustanovení s. ř. s. provedené zákonem č. 77/2021 Sb.

[10] V projednávané věci stěžovatel nedefinoval žádnou právní otázku, jejíž zodpovězení by bylo nutné v zájmu sjednocování judikatury správních soudů a jež by podstatně přesahovala jeho vlastní zájem. Takovou otázku ve věci nenalezl ani Nejvyšší správní soud z úřední povinnosti. Eventuální důvod přijatelnosti kasační stížnosti by však podle obsahu kasační stížnosti bylo možno zařadit do jiné kategorie, nejspíše pod „zásadní pochybení krajského soudu, jež mělo dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.“ K tomu je ovšem nutno dodat, že uvedený důvod je vyhrazen jen pro nejtěžší vady napadeného rozhodnutí krajského soudu, které by nebylo možné ponechat bez zásahu Nejvyššího správního soudu, aniž by došlo ke zřetelnému porušení práva účastníka soudního řízení na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Takovou vadu by v daném případě mohla ze stěžovatelem uplatněných námitek představovat jen nepřekoumatelnost napadeného rozsudku.

[11] Touto vadou však napadený rozsudek zjevně netrpí. Stěžovatel spatřuje jeho nepřekoumatelnost v tom, že se krajský soud řádně nevypořádal s námitkou ohledně totožnosti skutku. Této otázce se však krajský soud věnoval v odst. 27 a 28 napadeného rozsudku a odkázal přitom na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 17. 1. 2007 č. j. 2 As 60/2006 - 53 uveřejněný ve Sb. NSS pod č. 1163/2007). Obsah jeho úvah je ve stručnosti rekapitulován v odst. 4 tohoto usnesení. Vypořádání námítky je ze strany krajského soudu adekvátní a poskytuje stěžovateli dostatečný prostor pro polemiku s jeho závěry. Skutečnost, že stěžovatel tohoto prostoru nevyužil a omezil se na obecný nesouhlas se závěry soudu, či na rovněž obecně formulovaný požadavek na podrobnější odůvodnění není již „vinou“ napadeného rozsudku. K tomu Nejvyšší správní soud podotýká, že nepřekoumatelnost představuje objektivní vadu rozhodnutí, která brání jeho věcnému přezkumu, nelze ji však dovozovat na základě subjektivní představy účastníka řízení, jak podrobně by měly být jeho námitky vypořádány. V daném případě věcnému přezkumu napadeného rozsudku objektivně nic nebrání.

[12] Další námitky stěžovatele jsou rovněž formulovány velmi obecně a není z nich především zřejmé, jak by se měly konkrétně dotýkat zákonnosti skutkové věty výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a tudíž i výroku rozhodnutí žalovaného. Svoji povahou jsou marginální a jako podklad pro úvahy o přijatelnosti kasační stížnosti sloužit nemohou.

[13] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že podmínky přijatelnosti nejsou splněny, kasační stížnost proto podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[14] Kasační stížnost byla odmítnuta pro nepřijatelnost, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 21. února 2024

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu